

Μ Ν Η Μ Η

Τεχθῆναι δ' ἐν λειμῶνι λέγεται, πρὸς ᾧ νῦν τὸ ἱερὸν αὐτῷ ἐκπεπνύηται. Καὶ μήδ' ὁ τρόπος ἀγνοεῖσθω, ὃν ἀπετέχθη. Ἀγούση γὰρ τῇ μητρὶ τόκου ὥραν ὄναρ ἐγένετο βαδίσει αὐτὴν τὸν λειμῶνα καὶ ἀν-
θη κεῖραι, καὶ δῆτ' ἀφικομένη αἱ μὲν δμῶαί προσείχον τοῖς ἄνθεσιν ἐσκεδα-
σμένοι κατὰ τὸν λειμῶνα, αὐτὴ δ' ἐς ὑ-
πνον ἀπήχθη κλιθεῖσα ἐν τῇ πόδι. Κύκνοι
τοῖνυν, οὓς ὁ λειμῶν ἐδόσκει, χορὸν ἐστή-
σαντο περὶ αὐτὴν καθεύδουσιν, καὶ τὰς
πτέρυγας, ὥσπερ εἰώθασιν, ἄραντες ἀ-
θρόον ἤχησαν (καὶ γὰρ τι καὶ ζεφύρου
ἦν ἐν τῷ λειμῶνι), ἡ δ' ἐξέθορε θ' ὑπὸ
τῆς ὥδης καὶ ἀπέτεκεν ἱκανὴν δὲ πᾶσα
ἐκπληξίς μαιεύσασθαι καὶ πρὸ τῆς ὥ-
ρας. Οἱ δ' ἐγχώριοί φασι, ὡς ὁμοῦ τε
τίκτοιο καὶ σκηπτὸς ἐν τῇ γῇ πεπεῖ-
σθαι δοκῶν ἐμμετεωρισθεῖν τῷ αἰθέρι
καὶ ἀφανισθεῖν ἄνω, τὸ οἶμαι ἐκφανές
καὶ ὑπὲρ πάντα τὰν τῇ γῇ καὶ τὸ ἀγχοῦ
θεῶν καὶ ὁπόσα ὄδ' ὁ ἀνὴρ ἐγένετο, φαί-
νοντες οἱ θεοὶ καὶ προσημαίνοντες.

(Φιλοστράτου Βίος Ἀπολλωνίου Τυανεύως)

Γιουτζῆν Μακκάρθου (1916)

Ἦσυχα νερά

Ἦσυχον ἦσυχον νερά
ὅπου ἕνα μοῦρο πεσμένο
διπλά ἀπὸ ἕνα πετούμενο πουλὶ
ἀρχίζει ρυτίδες πού
ἀπ' τὸ κέντρο τῆς λιμνούλας
ἀπλώνονται σὲ κύκλους, πεθαίνοντας
μέσ' στὴ σιωπὴ στὰ πόδια τῶν γαλανῶν κα-
(λαμῶν.

Ξέρω—πού εἶναι αὐτὰ τὰ νερά.

Ποδηλάτρια

Στὴ Μαίρη

Δόντια γυμνά στὸν ἄνεμο
Λευκὲς ἀρθρώσεις μὲ τὸ σφίξιμο τοῦ τιμονιοῦ
Σπρώχνεις τὰ πέταλα τοῦ ἀγύριστου,
Ξεχύνεις νέα κίνηση καὶ ταχύτητα.
Ἡ γῆ γυρνάει μὲ τὴν πολλαπλασιασμένη
ὁρμὴ τῶν πεταλιῶν σου.
Μὴν κοιτᾷς πίσω,
Πόδια ἐλαφρὰ στὰ φρένα
Πάνω στὸ ποδήλατο τῆς θέλησής σου
Κατὰ κάτω στὴ ραχοκοκκαλιὰ τοῦ κόσμου,
Μπρὸς ἀπ' τὸν καιρὸ σου, κατὰ μέσ' στὴ ζωὴ.
Δὲ θὰ πῶ —
Πήγαινε ἀργά.

Μετάφρ. Σωκρ. Α. Σκαρτσῆ

ΑΓΓΕΛΟΣ ΦΩΤΙΟΣ ΠΑΣΧΑΛΑΣ

«...ἐν τοῖς Μελανίππου παθή-
μασιν ὡς μέτεστιν ἔρωτι...»

«... τότε ἐν τῷ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερῷ Κορμαῖῳ
καὶ Μελανίππου ἐξέπλησαν τοῦ ἔρωτος τὴν
ὁρμὴν... τοὺς δὲ ἀνθρώπους αὐτίκα ἐξ Ἀρτέ-
μιδος μήνιμα ἔφθειρε...»

(Παυσανίας Ἀχαϊκά, 19, 3)

Ἐνα φτερό στὸν οὐρανὸ ὡς ἀρχίζει τὸ φῶς.
Κι ἄλλο φτερό, κι ἄλλο φτερό κι ἀρχίσα-
(νε οἱ φωνές
κι ἀρχίσανε τὰ φύλλα στὸ ὑπουργοῦ ἀγέρι.

Πῶς νὰ βαστήξει αὐτὸς τὴν τόση ἀλκὴ,
πῶς νὰ διστάσει ὁ ἄντρας ὁ εὐπρεπής.
Δὲν γνώριζε τίποτε
τῶν ἀλλοτρίων σωμάτων τῶν μοιραίων,
τὴν μάταιη δολοπλοκία τὴν στημένη
γιὰ τὸ τίποτε.

Καὶ κίνησε κι οἱ δρόμοι ἀπατηλοί,
οἱ δρόμοι κρυφὰ λειφοὶ καὶ στερημένοι.
Ἐδιάδθηκε τὸν λάκκο καὶ τὸν τοῖχο
κι ὅταν εὐρέθηκε πιὰ μέσ' στὸ σπήλαιο,
ἄκουσε τὰ φτερά καὶ τὰ νοῦισε, τῶν νυχτε-
(ρίδων.

Καὶ τότε εἶδε βαθιὰ, βαθιὰ του
τ' ὀδυνηρὸ καὶ τ' ἀνεκπλήρωτο.

Εἶχε κινήσει πρὶν ἀπ' αὐτὸν ἡ φθορὰ κι ὁ
(ἀφανισμός.

Ἦταν πολὺ καιρὸ
πρὶν ἀπ' τὴν ἐποχὴ τῶν θεατρίνων καὶ
(τῶν τυμπάνων
καὶ τῶν λοιπῶν διπλόκων κατακτῆσεων
(τοῦ ἔξω κόσμου.

1971

Μ Ν Η Μ Η

Οὕτω δὴ πρῶτον μὲν εἰς τὸν θεὸν ἐποίη-
σα, οὐ ἦν ἡ παρούσα θυσία μετὰ δὲ
τὸν θεὸν ἐνόησας, ὅτι τὸν ποιητὴν δέοι,
εἴπερ μέλλοι ποιητὴς εἶναι, ποιεῖν μύ-
θους, ἀλλ' οὐ λόγους καὶ αὐτὸς οὐκ ἦ μυ-
θολογικός, διὰ ταῦτα δὲ, οὓς προχείρους
εἶχον καὶ ἡπιστάμην μύθους τοῦ Αἰσώ-
που, τούτους ἐποίησα, οἷς πρῶτοις ἐνέ-
τυχον.

Πλάτων, Φαίδων